

[Krag.]

Smaa-partier, til at udsætte Købet til ugunstige Tider, Varekvalitetsforringelse, Prisfordyrelse, det er det, der præger dansk Økonomi, det er det, Forbrugerne oplever igennem disse Aar. Er ikke Kaffeovervejelserne i saa Henseende Vidnesbyrd om, hvor vidt man kan drive det? Lad os bare nævne saadan en lille bitte Ting som Landets Forbrug af Rosiner. Endskønt man ikke skulde mene, at der var særlige Handelsinteresser, som tvang os til at købe denne Vare der, hvor vi kan afsætte vore egne Varer, saa er det dog alligevel lykkedes for denne lidet betydende Vare at skabe det danske Forbrug en ekstra Udgift paa henimod 400 000 Kr. i dette Aar, og tilmed for en meget slettere Vare.

Dertil kommer, at man stadig er hildet i den Misforstaaelse, at Vejen til Løsning af Beskæftigelsesproblemet paa alle mulige Omraader, ogsaa paa saadanne, hvor vi i Virkeligheden ikke kan optage Konkurrencen med Udlandet, er at tvinge Forbruget over paa den hjemlige Produktion. Denne uhyre Vildfarelse skyldes det ikke mindst, at vi stadig maa skrive Arbejdsløshedstallet med 6-cifrede Tal. Det er blevet det normale her i dette Land, thi man skaber og man opretholder Uligevægt i Erhvervslivet, en Uligevægt, som atter skaber Vandrigen fra Land til By. Saadan var det ogsaa i Christian den Sjettes Dage, da var der den samme Uligevægt, og man greb til Midler, saare skadelige, fordi man ikke forstod den Situation, man dengang stod i. Men jeg synes ikke, det har nogen som helst Interesse, vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, at staa her og læse op af Falbe-Hansens saa velkendte Bog, for det er vel ikke det ærede Medlems Mening, at Imødegaaelsen af denne ulykkelige Udvikling skal ske ad de Veje, som man greb til i Christian den Sjettes Dage. Nej, Vejen fremad nu, burde det ærede Medlem forstaa, vil være den, at man sætter de Erhverv, der har Hjemsted paa Landets Jord uden for Byerne, i Stand til at konkurrere med Byerhvervene ved virkelig at gøre en Indsats for at skabe Ligestilling imellem deres Erhvervsmuligheder og de Erhvervsmuligheder, der opstaa inde paa Brostene gennem Importregulering og Toldmure.

Det er ud af dette Misforhold, at — som jeg havde Lejlighed til at sige forleden Dag — Arbejdsstriden vokser, og vi kan, saa meget vi vil, lave Mæglingsinstitutioner, lave tvungen Voldgift og sige, at paa disse Vilkaar skal der ar-

bejdes saa og saa lang Tid fremad. Bliver disse Tilstande vedvarende opretholdt, bliver det saaledes, at somme Erhverv blomstrer, kan byde hvad som helst, kan bære hvad som helst, medens andre er trykket ned af Fattigdom, i Pariatilstande; fastholder man det Dogme, som nu engang er Fagforbundenes, og som jeg gaar ud fra vil blive fastholdt, det ensartede Lønniveau for alle inden for det samme Fag, uanset Dygtighed, uanset Virksomhedsplads, ja, saa bliver Følgen saadan Strids Opstaaen, og derfor blev Striden skærpet i Aar saa stærkt i Sammenligning med, hvad Tilfældet var tidligere Aar.

Og Vejen til at imødegaa alt dette det er ikke den, som de Herrer sværger til, og som hidtil har været deres eneste. Det er ikke Understøttelsesvejen. Det socialdemokratiske og Det radikale Parti tror, at naar f. Eks. Landbruget ikke kan bære sin Rentebyrde, saa løser man Opgaven ved at give Landbrugerne et Rentetilskud. Det er økonomisk en fuldkommen meningsløs Politik. Der gaar ikke anden Vej frem end at skabe saadanne Vilkaar, at Byrden kan bæres af det paagældende Erhverv, der er ikke anden Vej, hvis man ikke er i Stand til at fjerne selve Byrden.

Den Valuta- og Importreguleringspolitik, vi har ført, har foranlediget de Følger indadtil, som jeg har nævnt, og udadtil, hvad betyder Systemet saa? Ja, vi har oplevet i de sidste Maanedre, at det har betydet Naalestik paa Naalestik hos vore Forretningsforbindelser paa de Markeder, hvor vi skal finde Afsætning for vore Varer. Enhver, der følger disse Forhold en lille Smule i Enkeltheder, vil vide, at Gang paa Gang i den senere Tid har disse Spørgsmaal været rejst i det engelske Underhus paa Foranledning af engelske Eksportører, som er blevet mødt med den danske Valutacentrals Forbud. Og det er slet ikke saa underligt, at saadant fremkommer, thi hvordan resonneres der udefra over for os? Ja, selvfølgelig saaledes: I — det vil sige den danske Regering — har jo hele Danmarks økonomiske Liv samlet i jeres hule Haand; automatisk kan I opfylde et hvilket som helst Krav, der bliver stillet til jer, hvis I selv vil. Tror man ikke nok, det skal give Vækst i Kravene? Jo, selvfølgelig! Gav ikke Tysklandsforhandlingerne i saa Henseende en virkelig gavnlig Lære?

Jeg vil ikke undlade at sige her — endskønt det jo er en Sag, som nu er løbet af, og hvor vi venter paa, at den skal faa gunstige Virkninger for dansk Eksport og først og fremmest for dansk Landbrug: Det var